

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Darinou Hanáčkovou, Advokátska kancelária, Záhradnícka 41, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 234/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKČIA] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 148/2016-12 z 9. marca 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 234/2009.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že predmetné konanie začalo 31. decembra 2009 podaním jej „žaloby o náhradu majetkovej ujmy v peniazoch“ a dosiaľ bol určený len jeden termín pojednávania na 9. február 2016. Sťažovateľka uvádza chronológiu úkonov okresného súdu a tvrdí, že v priebehu tohto konania dochádzalo k zbytočným prietahom, keď okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie a vo veci samej ešte nerozhodol.

3. Na základe celkovej dĺžky tohto konania sťažovateľka žiada ústavný súd, aby vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 234/2009, prikáže okresnému súdu konať v predmetnom konaní bez zbytočných prietahov, prizná jej finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj úhradu trov konania v sume 558,24 €.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 3231/16 z 20. apríla 2016. Vo vyjadrení okresného súdu doručenom ústavnému súdu 28. apríla 2016 sa okrem iného uvádza:

„Mám za to, že ústavná sťažnosť nemôže byť dôvodná, keďže sťažovateľka písomným podaním zo dňa 08.02.2016 vzala návrh na začatie konania späť a teda v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, nemohla mať sťažovateľka záujem na tom, aby súd

konal bez prieťahov. Z uvedeného dôvodu som toho názoru, že nie je dôvodné ani priznanie finančného zadostučinenia a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľka nevyužila prostriedky ktoré jej poskytuje právny poriadok na ochranu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (sťažnosť v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. nebola podaná)...“

5. V zásade rovnaké skutočnosti týkajúce sa súčasného stavu konania zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a súdneho spisu, ktorý mu bol predložený na previerku 28. apríla 2016, pričom po prijatí sťažnosti konštatoval, že napadnuté konanie je už aj právoplatne skončené.

6. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 12. mája 2016 k stanovisku okresného súdu okrem iného uviedla:

„Musím poukázať na nespornú skutočnosť, že z obsahu späťvzatia návrhu na začatie konania zo dňa 8. februára 2016, podaného na súd dňa 9. februára 2016 sťažovateľkou, nesporne vyplýva aj dôvod takéhoto procesného úkonu z jej strany... - teda okrem iného uviedla v podaní že návrh berie späť z dôvodu, že napriek skutočnosti, že došlo k zaplateniu súdneho poplatku, v súlade s Občianskym súdnym poriadkom nebol stanovený termín pojednávania a až výzvami dňa 11. augusta 2014 a 26. septembra 2014 konajúci súd cca päť rokov po podaní návrhu začal odstraňovať ním uvádzané tzv. vady návrhu, pričom až uznesením zo dňa 18. augusta 2013 bolo konštatované, že súd pripustil zmenu označenia odporcu v 2. rade a až predvolaním zo dňa 20. augusta 2015 t.j. cca šesť rokov podám návrhu hol stanovený termín pojednávania na deň 9. február 2016...“

Sťažovateľka za daných opísaných okolností pociťovala beznádej... a okresný súd napriek tomu, že o zbytočných prieťahoch v konaní vedel, vo veci nekonal, a následne aj keď konal tak bez viditeľného pokroku (t.j. od 31. decembra 2009 do prvého termínu pojednávania 9. februára 2016 prešiel čas cca šesť rokov a nakoľko súd nerozhodol, z pocitu bezmocnosti a beznádeje vzala návrh podľa § 96 O.s.p. späť)...

(Okresný súd Bratislava I sťažovateľke dňa 7. apríla 2016 doručil uznesenie sp. zn. 9C/234/2009 o zastavení predmetného konania).“

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 324/2009 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Ústavný súd po prijatí sťažnosti 9. marca 2016 na základe vyjadrenia okresného súdu a predloženého spisového materiálu v napadnutej veci preskúmal námietky sťažovateľky a zistil, že sú nedôvodné a neopodstatnené.

9. Podľa svojej ustálenej judikatúry (m. m. II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, III. ÚS 109/03) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte trvalo. Ak ústavný súd zistí, že konanie, v ktorom sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jej sťažnosti ústavnému súdu alebo došlo, resp. smerovalo k inému skončeniu konania v dôsledku úkonov jej účastníkov, teda k porušovaniu označeného základného práva už nedochádza, sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby v čase podania tohto návrhu tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv (bod 1) ústavný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z toho, že sťažovateľka vzala svoj návrh späť podaním

z 8. februára 2016 (č. 1. 75 a č. 1. 76), teda ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu 11. februára 2016 a tiež pred prvým pojednávaním na okresnom súde 9. februára 2016, ktorého sa ani nezúčastnila, čím jednoznačne prejavila svoju vôľu v konaní ďalej nepokračovať. Rešpektujúc v zásade výlučné oprávnenie žalobkyne disponovať v občianskom súdnom konaní svojou žalobou a v nadväznosti na to aj so samotným súdnym konaním, ktoré svojou žalobou vyvolala, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v namietanom konaní ešte pred doručením sťažnosti ústavného súdu právne relevantným spôsobom [prejavením svojej vôle nepokračovať ďalej v tomto konaní (späťvzatím žaloby)] rezignovala na poskytnutie ochrany svojich práv v súvislosti s právnou neistotou, ktorú vo svojej sťažnosti v súvislosti s doterajšou dĺžkou označeného konania namietala. Navyše sa v priebehu konania o svoju vec viac rokov riadne nestarala a sťažnosť na údajné zbytočné preťahy v konaní, ktoré jej mali spôsobovať ujmu, nikdy ani nepodala. Účinne si teda nestrážila svoje práva [vigilantibus iura (obdobne pozri aj III. ÚS 382/08 a III. ÚS 254/09, I. ÚS 780/2014)]. V neposlednom rade ústavný súd zistil, že okresný súd tiež rozhodol aj o vrátení súdneho poplatku sťažovateľke za žalobný návrh v sume 2 114,64 €.

11. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že jej sťažnosti nevyhovelo. Bolo potom už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v bode 3 tohto rozhodnutia.

12. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 18. mája 2016

